

Sygn. akt I 1 C 1011/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko: **R. R.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

I. obciąża powoda całością powstałych w sprawie kosztów procesu;

II. nakazuje zapłacić powodowi (...) Bank S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C;

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 11 maja 2018 r.

(...)

Przedmiotowym pozwem powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. R. kwoty 5.590,88 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.479,69 zł za okres od dnia 21 marca 2017 r. (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 13,43 zł i 97,76 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem wynika ze zmienionej aneksem, a zawartej przez strony procesu w dniu 6 sierpnia 2008 r. umowy kredytu, w związku z brakiem wywiązania się przez pozwanego z zobowiązania dokonywania spłat w wysokościach wskazanych w umowie. Powód podał też, że dzień 16 listopada 2016 r. jest tożsamy z dopuszczeniem się przez pozwanego pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat oraz że wobec braku spłaty powód wystawił w oparciu o art. 95 ustawy Prawo bankowe wyciąg z ksiąg banku stwierdzający

zadłużenie pozwanego, na które składa się kwota: 5.479,69 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 13,43 zł z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 9,9% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 21 lutego 2017 r. i 97,76 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 20 marca 2017 r.

W sprzeciwie od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 7v), powód zaś podtrzymał wniosek o jego uwzględnienie (k. 56).

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2018 r. wyjaśnił, że kredyt został przez niego zaciągnięty w celach konsumenckich. Umowę podpisał w autohandlu, gdy tam przyszedł była już napisana, była we franku. Powiedziano mu, że innej nie otrzyma. Pozwany wskazał też, że wnosi o oddalenie powództwa, gdyż według jego szacunkowych obliczeń spłacił na rzecz banku kwotę ponad 160 tys. zł mimo, iż z §2 pkt. 5, 6, 7 umowy wynika, że całkowita suma kosztów, które zobowiązany był on ponieść wynosi 36.690,41 zł, a cała suma do spłaty to 85.734,41 zł.

Pozwany podał też, że kredytowany samochód został mu skradziony po dwóch miesiącach od zawarcia umowy, stąd faktycznie przez cały czas spłacał kredyt za coś, co utracił.

W piśmie z dnia 27 marca 2018 r. (k. 157) pozwany ponowił wniosek o oddalenie powództwa podnosząc, że w otrzymanym przez niego od banku zestawieniu rozliczenia dokonanych przez niego wpłat z jednej strony wskazano dane w (...), a z drugiej w PLN, przy czym żaden z wpisów nie określa kursu waluty na podstawie którego dokonano przewalutowania. W konsekwencji nie możliwe jest zweryfikowanie kwoty dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2008 r. strony procesu zawarły umowę kredytu o nr (...) w treści której wskazano, że na podstawie tej umowy bank udzielił pozwanemu kredytu złotowego indeksowanego kursem (...), stanowiącego równowartość w złotych polskich kwoty 39.862,32 CHF na okres 96 miesięcy. Wypłata kredytu nastąpiła w złotych polskich wg kursu kupna waluty indeksacyjnej określonego w Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych i indeksowanych kursem walut obcych, obowiązującej w dniu sporządzenia umowy kredytowej. Kurs ten w tym dniu wynosił 1,8960 zł.

Kredyt został przeznaczony na sfinansowanie: zakupu przez pozwanego samochodu w kwocie 60.000 zł, prowizji bankowej w kwocie 3.778,95 zł, kosztu ubezpieczenia pojazdu w kwocie 4.800 zł oraz innych wydatków pozwanego w kwocie 7.000 zł. W treści umowy wskazano, że cena detaliczna pojazdu, wg dowodu jego zakupu wynosi 68.000 zł.

W treści §2 umowy określono, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej oraz podano, że dniu podpisania umowy wynosi ona 8,90% w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu jest sumą oprocentowania podstawowego Banku dla danego rodzaju kredytów na zakup pojazdów oraz stałej w całym okresie kredytowania marży w wysokości: 0,00%.

Od przyznanego kredytu Bank pobiera prowizję bankową w wysokości 5,00% kwoty kredytu. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 28,69%.

W treści pkt. 5 §2 wskazano, że całkowity koszt kredytu, obejmujący prowizję bankową oraz kwotę oprocentowania naliczonego od kredytu za cały okres kredytowania wynosi: 36.690,41 zł. W punkcie tym wskazano też, że ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu uzależniona jest od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania

W §2 pkt. 6 umowy zostało nadto podane, że poza kosztem określonym w ust. 5 Kredytobiorca w związku z zawartą umową zobowiązany jest do poniesienia kosztu związanego z obowiązkiem: zarejestrowania pojazdu na Bank w wysokości 44,00 zł, ubezpieczenia AC pojazdu w całym okresie kredytowania (szacunkowo): 48.000.

Wysokość przedstawionych powyżej kosztów może ulec zmianie w przypadku zmiany w trakcie okresu kredytowania wysokości opłat pobieranych przez stosowne organy i stawek ubezpieczeniowych stosowanych przez ubezpieczycieli.

W §2 pkt. 7 wskazano, że w przypadku terminowej spłaty kredytu łączna kwota wszystkich kosztów, do których zapłaty w związku z zawartą umową zobowiązany jest kredytobiorca jest sumą kosztów określonych w ust. 5 oraz 6 i wynosi: 84.734,41 zł.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu zostało ustanowione: przewłaszczenia kredytowanego pojazdu wraz z jednoczesną cesją praw z umowy ubezpieczenia AC, odnawialną w całym okresie kredytowania.

§4 umowy określono, że kredytobiorca będzie dokonywał w okresie objętym umową spłat rat kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszej umowy (pkt. 1) oraz że spłata wszelkich zobowiązań z tytułu niniejszej umowy dokonywana będzie w złotych. Wysokość zobowiązania będzie ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej - po jej przeliczeniu wg kursu sprzedaży waluty indeksacyjnej, określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych i indeksowanych kursem walut obcych”, obowiązującej w (...) Banku S.A. w dniu wpływu należności do Banku. Kurs ten w dniu sporządzenia umowy wynosi 2,0440 zł. (pkt. 2 §4)

Zgodnie z treścią harmonogramu miesięczne raty spłaty kredytu w okresie od dnia 16 września 2008 r. do dnia 16 sierpnia 2016 r. wynosiły po 581,93 CHF, za wyjątkiem pierwszej raty, którą ustalono w wysokości 680,47 CHF. Łączna wysokość odsetek od kapitału została podana jako suma 16.101,50 CHF.

W dniu 26 lipca 2012 r. strony procesu zawarły aneks do umowy w treści którego w §1 strony ustaliły, że kredytobiorca może dokonać spłaty rat kredytu poprzez zapłatę bezpośrednią w walucie indeksacyjnej.

dowód: - umowa kredytu – k. 63-66-7v; harmonogram - k. 68-70; aneks - k. 25-25v

Pismem z dnia 24 stycznia 2017 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zadłużenia z przedmiotowej umowy, wskazując w treści tego pisma, że zaległość pozwanego wynosi 2.118,87 CHF z tytułu należności kapitałowej, 47,63 CHF z tytułu odsetek umownych, 40,60 CHF z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie kapitału oraz 6,28 PLN z tytułu opłat windykacyjnych.

Kolejnym pismem z dnia 21 lutego 2017 r. powód skierował do pozwanego ponowne wezwanie do zapłaty zadłużenia z przedmiotowej umowy, wskazując w treści tego pisma, że zaległość pozwanego wynosi 7.938,95 PLN z tytułu należności kapitałowej, 13,43 PLN z tytułu odsetek umownych, 47,63 PLN z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie kapitału oraz 4,71 PLN z tytułu opłat windykacyjnych. Ponadto w piśmie tym powodowy bank poinformował pozwanego o powstaniu zaległości w spłacie z tytułu przedmiotowej umowy kredytu w związku z zakończeniem okresu kredytowania.

dowód: pismo powoda z dnia 24.01.2017 r. - k. 26; pismo powoda z dnia 21.02.2017 r. - k. 29. odpis pełny KRS powoda – dział 1 rubryka 1 pkt 3 – k. 99

W okresie do dnia 12 stycznia 2012 r. do marca 2017 r. pozwany przekazał na rzecz powoda poprzez wpłaty w (...) i PLN o łącznej równowartości 93.878 PLN, w ten sposób, że dokonał na rzecz powoda wpłat w PLN w łącznej sumie 14.215,81 zł oraz w (...) w łącznej sumie 19.829,20 CHF. Na sumę przekazanych powodowi środków składała się także kwota 19.150 zł wypłacona przez (...) na podstawie decyzji z dnia 19 stycznia 2009 r. tytułem odszkodowania przyznanego w związku z kradzieżą kredytowanego pojazdu (po potrąceniu 50% udziału własnego pozwanego w szkodziu). Kredytowany pojazd został bowiem przez pozwanego utracony.

okoliczność przyznana; nadto dowód: kopie wpłat - k. 89-148; decyzja (...) o wypłacie odszkodowania - k. 149

W dniu 20 marca 2017 r. został wystawiony dokument zatytułowany: „Wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w treści którego określono, że nr wyciągu to: (...) z dnia 20 marca 2017 oraz wskazano, że na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (...) Bank S.A. z siedzibą w W. stwierdza, że w księgach tego banku figuruje wymagalne zadłużenie dłużnika R. R. z tytułu umowy kredytu (...) z dnia 6 sierpnia 2008 r., zmienionej aneksem z

dnia 26 lipca 2012 r. w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową oraz że zadłużenie to na dzień sporządzenia tego dokumentu wynosi 5.590,88 zł oraz że składa się ono z niespłaconego kapitału w wysokości 5.479,69 zł, odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 9,9% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 21 lutego 2017 r., tj. kwoty 13,43 zł i odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 20 marca 2017 r., tj. kwoty 97,76 zł. W wyciągu tym zawarto także oświadczenie, że roszczenie objęte tym wyciągiem jest wymagalne i egzekwowane na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Dokument ten został opatrzony pieczętą banku oraz podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentacji powodowego banku m.in. w zakresie podpisywania wyciągów z ksiąg banku.

dowód: - dokument zatytułowany wyciąg z ksiąg powodowego banku - k. 20; odpis pełnomocnictwa - k. 30

Sąd zważył, co następuje;

Ustalając powyższy stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytu zawartej przez strony procesu i aneksu do niej oraz harmonogramu spłaty kredytu, a także przedłożone przez pozwanego dowody wpłat, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich treści. Również zdaniem Sądu brak było podstaw do omówienia im waloru wiarygodności.

Natomiast jako pozbawione mocy dowodowej Sąd ocenił przedłożone przez pozwanego, a otrzymane przez niego od powoda zestawienie i rozliczenie wpłat pozwanego, mając na uwadze, że przedstawiona kopia, jako niepodpisana przez wystawcę nie stanowiła ani prywatnego dokumentu pisemnego, nie była też sporządzona w zachowaniu formy dokumentowej, gdyż jej wydruk uniemożliwił ustalenie jego faktycznego wystawcy, a ponadto same wpisy tam uwidocznione w żadnej mierze nie uzasadniały zwartego w uzasadnieniu pozwu twierdzenia o przysługiwaniu powodowi względem pozwanego świadczenia w wysokości dochodzonej w niniejszym procesie.

Rozstrzygając negatywnie o zasadności żądania pozwu Sąd miał na uwadze, że to na powodzie, jako podmiocie zgłaszającym korzystne dla niego w skutkach procesowych, twierdzenie o istnieniu zadłużenia w kwocie 5.590,88 zł ciążył obowiązek wykazania prawdziwości tego twierdzenia; szczególnie że w toku sprawy pozwany nie tylko podniósł zarzut braku udowodnienia przez powoda wysokości żądania pozwu oraz zarzucił, że dokonał spłaty obciążających go zobowiązań z przedmiotowej umowy kredytu i nie posiada żadnego zadłużenia wobec powoda, ale też przedstawił szereg dowodów wpłat, w celu wykazania tej okoliczności.

Dokumentu wykazującego fakt istnienia względem powoda zadłużenia pozwanego w wyżej wymienionej kwocie 5.590,88 zł nie była też, w ocenie Sądu, treść wystawionego przez powoda w dniu 20 marca 2017 r. dokumentu zatytułowanego jako: „wyciąg z ksiąg banku”, skoro suma wpłat przedstawionych przez pozwanego przewyższała wysokość kwoty, którą tytułem spłaty kredytu pozwany zobowiązany był dokonać zgodnie z treścią przedstawionej przez powoda umowy kredytu. Ta szacowana, wg treści umowy suma spłaty została bowiem określona jako 84.734,41 zł, zaś jak podał pozwany suma dokonanych przez niego i w jego imieniu wpłat przekroczyła wartość ponad 93 tys. złotych.

Zważyć również należało, że sama treść dokumentu wystawionego przez powoda w dniu 20 marca 2017 r. i zatytułowana przez niego jako: „wyciąg z ksiąg banku” nie stanowiła wystarczającego dowodu istnienia i wysokości zobowiązania pozwanej względem banku, a to z tej przyczyny, że dokument ten, zdaniem Sądu – pomimo swej nazwy – nie stanowił nawet dokumentu o jakim mowa w art. 95 ust. 1 prawa bankowego.

Przepis ten przewiduje bowiem, iż księgi rachunkowe banków, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności oraz stwierdzające udzielenie kredytu, pożyczki pieniężnej, ich wysokość, zasady oprocentowania, warunki spłaty, przeniesienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką lub

zastawem rejestrowym, mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.

Z przepisu tego jednoznacznie więc wynika, że po pierwsze: jedynie wyciągi z ksiąg rachunkowych banku mają moc dokumentu urzędowego, a więc a contrario z wyciąg z innej księgi takiej mocy nie posiada. Przedłożony zaś przez powoda dokument wcale nie wskazywał nawet, iż stanowi wyciąg z księgi rachunkowej (nie określał też rodzaju tej księgi), a jedynie wskazywał, że jest wyciągiem z ksiąg powodowego banku.

Po drugie, jest oczywiste, że nawet w przypadku zamieszczenia w treści tego dokumentu dookreślenia, iż jest to wyciąg z księgi rachunkowej, nie samo zatytułowanie danego dokumentu i to wystawionego przez bank będący stroną procesu, kreowałyby powstanie dokumentu danego rodzaju, o jakim mowa w cytowanym przepisie, ale jego treść i to treść mająca oparcie w obowiązujących przepisach prawa. Przy czym określenie i ustalenie jaki dokument stanowi wyciąg z ksiąg banku w rozumieniu art. 95 prawa bankowego jest o tylko niejednoznaczne, że brak jest w przepisach prawa definicji legalnej tego rodzaju dokumentu, brak jest również przepisu określającego konieczną i wystarczającą zawartość takiego wyciągu z ksiąg rachunkowych banku. Tym niemniej należało mieć na uwadze, że art. 13 ust. 1 – przywołanej w treści rozp. Ministra Finansów z dnia 1 października 2001 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz.U. 2001, 149, 1673, ze zm.) - ustawy o rachunkowości z dnia 29.09.1994 r. (t.j. Dz.U. 2013.329, ze zm.) stanowi, iż: księgi rachunkowe obejmują zbiory zapisów księgowych, obrotów (sum zapisów) i sald, które tworzą:

- 1) dziennik;
- 2) księgę główną;
- 3) księgi pomocnicze;
- 4) zestawienia: obrotów i sald kont księgi głównej oraz sald kont ksiąg pomocniczych;
- 5) wykaz składników aktywów i pasywów (inwentarz).

Przepis ust. 4 przywołanego art. 13 ustawy o rachunkowości określa zaś, że księgi rachunkowe, z uwzględnieniem techniki ich prowadzenia, powinny być: 1) trwale oznaczone nazwą (pełną lub skróconą) jednostki, której dotyczą (każda księga wiązana, każda luźna karta kontowa, także jeżeli mają one postać wydruku komputerowego lub zestawienia wyświetlanego na ekranie monitora komputera), nazwą danego rodzaju księgi rachunkowej oraz nazwą programu przetwarzania; 2) wyraźnie oznaczone co do roku obrotowego, okresu sprawozdawczego i daty sporządzenia; 3) przechowywane starannie w ustalonej kolejności. Zaś ust. 6 art. 13 określa, że księgi rachunkowe należy wydrukować nie później niż na koniec roku obrotowego. Za równoważne z wydrukiem uznaje się przeniesienie treści ksiąg rachunkowych na informatyczny nośnik danych, zapewniający trwałość zapisu informacji, przez czas nie krótszy od wymaganego dla przechowywania ksiąg rachunkowych.

§ 6 ust. 2 wyżej wymienionego rozporządzenia Ministra Finansów określa zaś, że prowadzenie ksiąg rachunkowych banku polega w szczególności na:

- 1) chronologicznej rejestracji zdarzeń gospodarczych w dzienniku dokonywanej w każdym dniu operacyjnym, w sposób umożliwiający uzgodnienie jego obrotów z zestawieniem obrotów i sald kont syntetycznych, z zastrzeżeniem § 7;
- 2) ujmowaniu w ewidencji syntetycznej zdarzeń gospodarczych w ujęciu systematycznym, w kolejności chronologicznej, z zachowaniem zasady podwójnego zapisu, w sposób zapewniający sporządzenie zestawienia obrotów i sald wszystkich kont syntetycznych;

- 3) ujmowaniu w ewidencji analitycznej zdarzeń gospodarczych w ujęciu systematycznym, w sposób zapewniający sporządzenie zestawienia obrotów i sald kont analitycznych uzgodnionego z saldami i zapisami na kontach syntetycznych;
- 4) ewidencji zobowiązań pozabilansowych, ze szczegółowością wynikającą z planu kont banku oraz wymogów sprawozdawczych;
- 5) obejmowaniu określonych rzeczowych składników majątku ewidencją ilościową i wartościową;
- 6) księgowaniu wszelkich operacji wyłącznie na właściwych kontach syntetycznych, kontach analitycznych oraz kontach pozabilansowych wynikających z planu kont banku;
- 7) sporządzaniu zestawienia obrotów i sald kont syntetycznych i analitycznych.

W świetle wyżej przywołanych przepisów jasnym jest wniosek, iż przedłożony przez powoda dokument pochodzący z dnia 20 marca 2017 r. w żadnej mierze nie stanowił wyciągu z żadnej z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez bank. Brak było bowiem w jego treści któregokolwiek z elementów określonych w wyżej cytowanych przepisach.

Na powyższe wskazywało również samo sformułowanie zawarte w tym dokumencie, iż: [...] (...) Bank S.A. w W. stwierdza, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie dłużnika R. R. [...] z tytułu umowy kredytu (...) z dnia 6 sierpnia 2008 r., zmienionej aneksem z dnia 26 lipca 2012 r. w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową na dzień 20 marca 2017 r. wynosi 5.590,88 zł oraz że składa się ono z niespłaconego kapitału w wysokości 5.479,69 zł, [...], które to oświadczenie wskazuje, że osoba podpisująca ten dokument opisuje w nim jedynie informacje, które zawarte są w księgach, jednakże samego wyciągu z księgi rachunkowej banku nie przedkłada, ani nie podpisuje. Gdyby było inaczej, zbędne byłoby przecież w treści wyciągu z księgi rachunkowej banku, opisywanie zawartości tej księgi, gdyż sam wyciąg treść i zawartość tej księgi w danym zakresie by odzwierciedlał.

Zdaniem Sądu cała treść dokumentu z dnia 20 marca 2017 r. i to zarówno zacytowany wyżej jego początek, jak też dalsza treść, w której zawarto stwierdzenie, iż: „Na wymagalne zadłużenia składają się:

- 1) należność główna (niespłacony kapitał w kwocie 5.479,69 zł,
- 2) odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 9,9% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 21 lutego 2017 r. w kwocie 13,43 zł
- 3) odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10% od dnia 16 listopada 2016 r. do dnia 20 marca 2017 r. w kwocie 97,76 zł"

- stanowiła nic więcej jak tylko przytoczenie elementów składowych bankowego tytułu egzekucyjnego opisanego w uchylonym już przepisie art. 96 prawa bankowego, który to przepis został nota bene w treści omawianego dokumentu wprost przytoczony; a więc dokumentu stricte prywatnego i nie posiadającego nigdy (wobec braku normy przyznającej mu taki walor) mocy dokumentu urzędowego.

Art. 96 ust. 1 i 2 przyznawał bowiem bankom możliwość wystawiania - na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych - bankowych tytułów egzekucyjnych. W bankowym tytule egzekucyjnym oznacza się zaś bank, który go wystawił i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona, dłużnika zobowiązanego do zapłaty, wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności, datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również oznaczenie czynności bankowej, z której wynikają dochodzone roszczenia, oraz wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia. Bankowy tytuł egzekucyjny opatruje się również pieczęcią banku wystawiającego tytuł oraz podpisami osób uprawnionych do działania w imieniu banku.

Innymi słowy bankowy tytuł egzekucyjny zawierał:

- oznaczenie banku, który wystawił bte i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona,
- oznaczenie dłużnika zobowiązanego do zapłaty,
- wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności,
- oznaczenie daty wystawienia bte,
- określenie czynności bankowej, z której wynika dochodzone roszczenie,
- wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia,
- pieczęć banku wystawiającego tytuł oraz podpisy osób uprawnionych do działania,

Są to więc te wszystkie elementy, które zostały zawarte w treści dokumentu z dnia 20 marca 2017 r.

Logicznym jest więc wniosek, że skoro treść omawianego dokumentu w istocie stanowi treść bankowego tytułu egzekucyjnego, to przez samo zastąpienie rzeczywistej nazwy tego dokumentu określeniem: „Wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. w W.” - ani moc dowodowa ani sama zawartość tego dokumentu nie stała się sama przez się wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku, o jakim mowa w art. 95 ust. 1 prawa bankowego.

Stąd też, w tym miejscu jedynie na marginesie już tylko podnieść należy, że potraktowanie omawianego dokumentu jako oświadczenia określonego w art. 95 ust. 1 prawa bankowego nie mogło prowadzić do uwzględnienia powództwa, również z tej przyczyny, że co do zasady, poza postępowaniem cywilnym, szczególna moc dowodowa takiego dokumentu ograniczona została jedynie do stwierdzenia istnienia zobowiązania (przy czym w literaturze przedmiotu nie budzi wątpliwości, iż chodzi to o zobowiązania banku wobec osób trzecich, a nie odwrotnie), zwolnienia z zobowiązań, zrzeczenia się praw lub pokwitowanie odbioru należności oraz stwierdzenia faktu udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, ich wysokości, zasad oprocentowania i warunków spłaty (co w niniejszej sprawie było bezsporne między stronami procesu). Przepis ten nie przyznaje i nie przyznawał zaś mocy dowodowej dokumentu urzędowego żadnemu oświadczeniu banku stwierdzającemu wysokości zadłużenia osoby trzeciej powstałego w wyniku wykonywania umowy kredytu, udzielonej pierwotnie w danej kwocie i według danych warunków spłaty, jak też według określonych zasad oprocentowania. Złożenie przez powodowy bank oświadczenia, iż pozwany jest mu dłużny kwotą dochodzoną pozwem jest niczym więcej, jak tylko wyrażeniem opinii banku o danym stanie rzeczy, jednakże nie posiadającym - nawet w sytuacji zamieszczenia tego twierdzenia w dokumencie opatrzonym tytułem: „Wyciąg z ksiąg banku” - szczególnej mocy dowodowej.

Niezależnie od powyższego i tak, wobec aktualnego brzmienia art. 95 ust. 1 a) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokument ten w niniejszym postępowaniu cywilnym posiadał wyłącznie moc prawną dokumentu prywatnego, którego prawdziwość - także w zakresie zgodności z prawdą zamieszczonych w nim informacji - zgodnie z normą art. 6 kc powinna udowodnić właśnie ta strona, od której dokument ten pochodził, tj. powód. Ciężarowi wykazania prawdziwości oświadczeń zawartych w tym dokumencie powód zaś nie podołał.

Wprawdzie w piśmie z dnia 8 maja 2018 r. pełnomocnik powoda złożył wniosek o wyrażenie zgody na złożenie pisma przygotowawczego, w którym powód ustosunkowałby się do zarzutów i twierdzeń pozwanego oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci szczegółowego rozliczenia kredytu w celu wykazania wysokości dochodzonego pozwem roszczenia oraz kształtowania się zadłużenia w sprawie, jednak wniosek ten podlegał oddaleniu, o czym Sąd orzekła na rozprawie w dniu 11 maja 2018 r. Wbrew bowiem twierdzeniom strony powodowej jego uwzględnienie skutkowałoby powstaniem zwłoki w rozpoznaniu sprawy, gdyż w konsekwencji przychylenia się do niego konieczne byłoby odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 11 maja 2018 r. i to pomimo tego, że termin tego posiedzenia został wyznaczony w dniu 19 stycznia 2018 r., o czym pełnomocnik powoda został powiadomiony w dniu 19 lutego 2018 r. (vide: epo - k. 166 akt sprawy). Sąd miał jednocześnie na względzie, że do pisma z dnia 8 maja 2018 r. nie zostały przez powoda załączone żadne przywołane w tym piśmie dokumenty, zaś potwierdzenia

wpłat przedstawionych przez pozwanego zostały doręczone pełnomocnikowi powoda już w dniu 16 kwietnia 2018 r. (vide: epo - k. 164 v). Nie zaszły jednocześnie w sprawie żadne okoliczności, ani nie zostały one nawet przez stronę powodową powołane, które mogłyby usprawiedliwić zwłokę w odniesieniu się przez powoda do przedstawionych przez pozwanego dokumentów.

Z wyżej wskazanych względów powództwo tak w zakresie należności głównej, jak i odsetek zostało oddalone z uwagi na jej nie udowodnienie, o czym orzeczono w pkt. I wyroku w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario. Treść przedstawionych przez powoda dowodów w żadnej mierze nie dawała bowiem podstaw do uznania za prawdziwe stanowiska powoda, że pomimo dokonanych przez pozwanego wpłat nadal pozostaje on dłużnikiem powoda i to w zakresie zadłużenia w wysokości ponad 5,5 tys. złotych. Na szczególną uwagę zasługiwała również okoliczność, iż pomimo, że wysokość udzielonego przez powoda z uwagi na zawartą z pozwanym umowę została przez bank wyrażona w (...), to w przedmiotowym procesie bank dochodził od pozwanego zapłaty kwoty wyrażone w PLN, w żadnej mierze nie uzasadniając w tym zakresie dokonanego przeliczenia ani nie wykazując jego wysokość. Sama treść załączonych do pozwu kierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty (raz formułujących wysokość zadłużenia w (...), a następnie w PLN) dowodziła tego, że wysokość tę powód określał w sposób całkowicie dowolny, a przez to niezasługujący na uwzględnienie.

W konsekwencji treści wydanego w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia o zasadności powództwa, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, powód jako strona spór przegrywająca, został obciążony powstałymi w sprawie kosztami procesu. (art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc). Z uwagi na powyższe w pkt. III wyroku w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2016, poz. 623) Sąd nakazał powodowi by zapłacił on na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 180 zł z tytułu poniesionej tymczasowo przez Skarb Państwa części należnej w sprawie opłaty od pozwu, która została w sprawie ustalona w wysokości 250 zł, a która została uprzednio przez powoda opłacona wyłącznie w zakresie 70 zł.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda Ł. I.

G., dnia 29.05.2018 r.